

Hạnh... phúc...

Võ thị Đồng Minh

Các bạn quý mến của Đồng-minh,

Hôm nay thứ Bảy, sau một tuần làm việc, Đồng-minh sung sướng ngồi thành thoi nhớ đến các bạn quý mến xa cũng như gần đã thương yêu và nghĩ đến Minh. Gần Tết rồi, chúng mình lại thêm một tuổi nữa, vậy Đồng-minh xin thương yêu gửi đến các bạn bài này nhé, Đồng-minh xin mời tất cả bạn thân thương vào cùng đọc với Minh, gọi là món quà Đầu Xuân.

*“Trời hôm nay thanh thanh
gió đưa cành mơn man tà áo,
Làn mây xanh vây quanh
ánh vàng hồng chiếu xuống niềm tin,
Đàn chim non tung tăng
như đón chào ngày vui thế gian,
Chúc ai tìm được bến mơ.....”*

Mỗi lần nghe bài hát này, ai ai trong chúng ta cũng rộn lên một niềm vui tươi sung sướng, vì tựa đề bài này là: **Ngày hạnh phúc.**”

Hai chữ: “**Hạnh Phúc**” là gì thưa các bạn, tôi cũng không biết diễn tả làm sao. Đối với cá nhân tôi là cái gì làm cho lòng mình nhẹ nhàng sung sướng, không buồn phiền không lo âu. Có lẽ con người tôi cũng thuộc loại vô tư, tập được cái tánh ít hờn, ít giận, nên tôi thấy... “hạnh phúc” quá.

“Hạnh phúc” là gì? Tiền? Cái gì chắc chắn? Đơn giản?

Làm việc tốt cho mọi người?... Cái bí mật của đời sống “hạnh phúc” chỉ là “Sung sướng khi cảm thấy mình sung sướng”... Voila !!!!... rất dễ mà cũng rất khó.

Chúng ta ai cũng thèm muốn được sung sướng và hạnh phúc, cho cá nhân chúng ta và cho mọi người quanh ta. Cái hạnh phúc Phật vẫn thường dạy và nhấn nhủ, hạnh phúc nằm đó, trong vòng tay của chúng ta, nó hiện diện ngay trước mặt ta, nhưng vì cuộc sống, vì chúng ta quay quẩn trong thế giới Ta Bà mà không nhìn thấy hay đúng hơn là cảm nhận sự hiện diện của hai chữ dễ thương này.

Tôi vẫn nghe nói: hạnh phúc nằm trong vòng tay, không biết nắm lấy thì nó bay đi. Ngày còn tuổi mộng mơ hay là mình gọi cho vui tí nhé các bạn, tuổi “ô mai” hay là ngây thơ nửa mùa... ai nói câu này, tôi sẽ đưa đôi mắt “con nai vàng ngơ ngác, đập trên lá vàng khô,” mà tự bảo rằng “lạ nhỉ, cái gì mà hạnh phúc bay với bông???” mấy ông thi sĩ, ăn xong ngồi vớ vẩn bày đặt ra đủ chuyện.

Và cũng có những chàng nhạc sĩ ê a than thở: Hạnh phúc ơi, hạnh phúc ơi... giọng đầy cả luyến tiếc.

Nhưng với thời gian, với kinh nghiệm sống, tôi đã nhận ra và cảm nghiệm được điều ấy. Trời Phật đã cho mình những gì sung sướng trong cái phạm vi của mình, mình hãy sung sướng nhận lấy, áp ủ, nâng niu, quý mến, thì chính đây là “hạnh phúc” mình đã được Thượng Đế ban cho.

Hạnh phúc đi từ nhỏ bé đến to lớn. Một đứa bé sung sướng khi thấy mẹ đi chợ về, vì biết thế nào cũng có cái kẹo cái bánh, mẹ vừa vào cửa đã chạy ào ra đón mẹ, đây là một niềm vui sung sướng cho cả hai: cái kẹo thật nhỏ, nhưng niềm vui sướng thật bao la. Cái ánh mắt sáng lên của người mẹ khi dang tay đưa cho con chiếc kẹo, nụ cười nở trên môi... hạnh phúc thật đơn giản quá các bạn nhỉ.

Người mẹ khi đang mang đứa con trong bụng, khi thấy con đạp cũng vui, vâng mình đang mang sự sống, mang giòng máu của hai vợ chồng, và còn nỗi vui nào hơn khi nghe tiếng khóc chào đời của con. Và giòng đời tiếp diễn, con lớn khôn, con học giỏi, ngoan ngoãn, và câu chuyện này cũng buồn cười là đi đâu tôi cũng tò mò hỏi: Ngày hạnh phúc của anh chị là gì?... Tôi không nghe ai bảo là giàu sang, trúng số, nhà cao cửa rộng... Nhưng lại là ngày... “Đi lãnh bằng cho các con...” Nhìn đứa con từ từ đi lên bậc cao, nhận lấy tấm bằng tự tay Ông Viện Trưởng ban cho. Ông ta cũng sung sướng và hạnh phúc khi có thêm một sinh viên ngoan ra đóng góp cho đời và cha mẹ cũng quá hãnh diện và sung sướng: Vâng con mình đã thành đạt.

Chúng ta hãy quan sát xem, có những người họ thoải mái, vui cười sung sướng, ai đến gần họ cũng thấy dễ chịu, họ bừng lên sự sống, họ như có một hào quang

chiều sáng... nhìn họ mình thấy cả một sự tự tin, rộng rãi, tiêu lâm, can đảm, thành thật, tế nhị và thông minh. Nói tóm lại họ có nhiều tánh rất tốt, điều cần nhất là đức hạnh. Những người ấy tôi nghĩ họ là người hạnh phúc.

Tiền không đem lại hạnh phúc??? Chà chà... câu này mà nói ra trong thế kỷ này, thế kỷ mà nào là nợ nhà, nợ xe, tiền bills, tiền học cho con... ôi thôi đủ cả... tuy nhiên chúng mình vẫn còn “nô lệ” với những cái gọi là phù du trong cuộc sống thì bạn ạ... có lẽ mình phải đổi chiều lại... “chắc tiền cũng đem lại hạnh phúc”.

Mình xiết hồ bao, mình chín bỏ làm mười, mình tính từng xu từng cắc, vợ con xài gì mình cũng cặn kẻ tra vấn... ohlala !!! cũng có thể họ sung sướng khi nhìn những đồng tiền nảy nở trong bao tử “da” của họ. Nhưng dưới con mắt “trần tục” của cá nhân tôi, tôi thấy sao mà khổ quá, vì sống là cần phải có nụ cười quanh mình, sống là phải rộng rãi và điều cần nhất, theo cái đầu óc nhỏ như con chim sẻ của tôi: Sống là phải biết bổ thí, như lời Phật vẫn dạy dỗ và nhắc nhở chúng ta.

Tôi đi làm thường phải lấy xe lửa, tôi đi hai tuyến đường: Đông và Tây. Trên tuyến đường miền Đông ai cũng mặc quần áo lịch sự, Vest, cravate... rất ư là lịch lãm... tuy nhiên nhìn nét mặt của họ, sao mà thấy lo âu, mệt mỏi. Mỗi người cầm tờ báo chăm chú đọc. Tôi đi năm này qua năm nọ, không ai chào hỏi ai, họ làm như mở miệng ra thì... sẽ hết hơi chẳng?

Nếu có tiếng ồn chẳng là của các em học sinh vô tư, ăn chưa no, lo chưa tới, tôi nói có chút văn hoa, có đúng không các bạn?

Qua tuyến miền Tây: Ôi thôi là vui. Họ ăn mặc xóc xét, có vẻ nghiêng về lao động, nhưng ánh mắt vui tươi, nụ cười lúc nào cũng trên môi, chào hỏi nhau líu lo... tôi không dám phán xét, để các bạn tùy ý xét nhận, vì mỗi cá nhân chúng mình quan niệm cuộc sống khác nhau.

Ngày thứ bảy, ngày cuối tuần, ngày của cá nhân mình và của gia đình, Đông-Minh ngồi đây viết lên những giòng tâm sự gửi đến các bạn, Minh cũng mong các bạn chia sẻ những kinh nghiệm sống để chúng mình học hỏi với nhau, để chúng mình có dịp ngồi xuống bàn luận và nhìn nhau tủm tỉm cười trong bầu không khí ấm cúng và sung sướng.

Melbourne của chúng mình đã qua những cơn rét buốt, Trời đã ấm áp, nắng chúng ta là nắng hanh vàng, các bạn vẫn còn nhớ nắng hanh vàng của quê hương chúng mình không? Nhìn bầu trời trong xanh, nghe tiếng chim hót, lòng nhẹ nhàn vui sướng... Hạnh phúc chỉ chừng đây... bạn có đồng ý với Minh không?

Đông-minh xin mượn những tia nắng nồng ấm của Melbourne gửi đến các bạn những lời quý mến, và thân thương.

Kể Chuyện Đầu Xuân - Năm 2006

Làm Vua Bất Đắc Dĩ

Vương quốc nước Văn Lang, phía Đông là biển Nam Hải, phía Tây có dãy Hoàng Liên Sơn khiến cảnh vật vừa mê mông lại vừa hùng vĩ.

Ông vua nước Văn Lang (*) có 3 người con trai mà ông muốn nhường ngôi cho một trong ba người con đó lên ngôi thiên tử trị vì thiên hạ, để ông rảnh việc nước, ông sẽ lên núi Yên Tử tu hành Phật Pháp. Nhưng ông phân vân chưa biết chọn vị hoàng tử nào?

Ngày nọ, ông chợt nghĩ ra một phương án để đo lường tài năng và đức độ của mỗi hoàng tử, ông liền gọi ba đứa con lại và phán rằng: “Cha dự định truyền ngôi cho một trong ba con, vậy cha muốn các con thi thử tài năng, trí tuệ và đức độ của mình. Nếu con nào khá nhất thì cha sẽ truyền ngôi cho. Bằng cách, các con tự mình lên núi hay xuống biển hoặc vào rừng, tìm được cái gì đẹp nhất, quý nhất, và có nhiều ý nghĩa nhất... đem về cha xem. Nếu cha xét cái nào được nhất thì cha sẽ truyền ngôi cho hoàng tử nào tìm ra cái đó”.

Ba hoàng tử, lật đật mỗi người đi mỗi ngả.

Hoàng tử Trần Hải đi lang thang vào rừng, khi vừa lội qua suối thì chợt thấy trên cành cây cổ thụ có nhánh hoa lan có đóa vừa hé nở, và có đóa vừa nhú nụ tâm xuân. Trần Hải thấy đẹp quá, liền đốn đem về để dâng lên vua cha. Trên đường về chàng chủ lòng: “Có lẽ vị thần hộ mạng của ta đã xui khiến cho ta gặp được cành hoa quý này chẳng! Ngôi vua ắt sẽ về tay ta là cái chắc”. Ba ngày sau, chàng về tới hoàng cung vào yết kiến vua cha. Trần Hải tâu với phụ hoàng:

- Thưa cha, con đã tìm được cành hoa lan thật đẹp, con xin dâng lên cha, với ý cầu mong cho vua cha luôn được tươi đẹp như những đóa hoa lan này. Cha coi và xét xem con có đáng được kế vị cha không ạ?

Vua cha tiếp nhận nhánh hoa lan, ngài nhận thấy thật là đẹp vô cùng mà suốt cuộc đời của ngài, ngài chưa từng thấy nhánh lan nào đẹp thế này bao giờ, nên ngài hài lòng lắm.

Năm ngày sau hoàng tử Trần Thành về, mang một cục đá hoa cương mà chàng lấy được ở mỏm củ lao ngoài hải đảo Trưng Dương, mang về dâng vua cha, Trần Thành thưa:

- Muôn tâu phụ vương, những ngày vừa qua con đã đi hết thềm lục địa và qua các hải đảo thuộc vương quốc Văn Lang của mình. Con đã lấy được hòn đá hoa cương này, đem về dâng lên phụ hoàng với sự nhận định của con là: Hòn đá này, ta có thể mài, dũa thành những dụng cụ, đồ nghề để ta dùng vào nhiều việc như lấy lửa, xây dựng đền đài nhà cửa, cầu cống, đường xá ...

Hôm nay đã là một tháng rồi, Mà sao hoàng tử Trần Hòa vẫn

tăm tằm mù mù chưa thấy về và cũng chẳng thấy tin tức gì, nên các quan trong triều đều lo lắng vô cùng, nhất là đức vua lại càng buồn lo nhiều hơn nữa... Ngài lấy làm ân hận về sự phán quyết của mình quá độc ác đối với các hoàng tử. Ngài thầm nghĩ: Nếu chẳng may Trần Hòa có mệnh hệ nào thì đời ta sẽ ra sao? Ngồi hoàng đế xử sự như thế nào?

Bỗng nhiên, Trần hòa xuất hiện trước cổng ngự môn, cả hoàng gia hân hoan mừng đón hoàng tử trở về bình yên vô sự. Quan nội giám chạy vội vào bệ rồng quỳ tâu lên đức vua:

- Muôn tâu hoàng thượng, hoàng tử Trần Hoà đã trở về tới hoàng thành và hoàn toàn khỏe mạnh ạ!

Vua mừng khôn tả, ngài lập tức lâm triều, để Trần Hòa vào tấu trình sự việc. Khi hoàng tử vào tới bệ rồng thì vua liền bước xuống khỏi ngai vàng, ôm con vào lòng cho vui nỗi niềm thương nhớ! Lúc ấy Trần Hòa nép đầu vào ngực vua cha, chàng khóc! Mà chả nói được lời nào. Sau giây phút mừng vui hội ngộ, vua trở lại ngôi cửu trùng. Lúc đó vua mới phán rằng:

- Thế nào, Trần Hòa con của ta kiếm được những gì đem về dâng cho ta? Đưa cha xem chứ. Lúc này hoàng tử mới cởi túi vải ra và dâng lên vua cha, vua mở túi vải ra xem, thì ra cái túi vải trống không. Vua lấy làm lạ và hơi bực mình, nhưng vua cố giữ về bình tĩnh hỏi con:

- Trong cái túi vải của con chẳng có gì, trống trơn! Thế là nghĩa làm sao?

Trần Hòa liền tâu:

- Bẩm phụ vương, trong túi vải của con có chứa đựng một thứ: Vừa mơ hồn, vừa vĩnh cửu, vừa vô thường và vừa to lớn vô cùng đấy ạ! Thưa cha, vì nó không hình không tướng, cho nên nhìn không thấy, sờ không đụng. Nên nó trở thành mơ hồ. Tức nó vô hình nên nó trở thành hiện hữu mãi mãi, khiến phụ vương không thể nhìn thấy mà thôi. Và thưa phụ hoàng, vì nó không hình không tướng nên Đức Phật gọi là "*Không tức thị sắc*"! Vì nó là "*không*" cho nên nó "*To lớn*" như núi Tu Di; như càn khôn vũ trụ đó ạ! Đức vua nhíu mày rồi hỏi:

- Con giải thích tường tận và rõ ràng hơn.

- Thưa cha, con đã rong ruổi khắp nẻo đường; leo hết núi này, đến đồi nọ trên dãy Hoàng Liên Sơn mà chẳng hề thấy được thứ gì vừa đẹp lại vừa quý cả. Vì mọi thứ, mọi vật tại hoàng cung đã có đủ cả rồi.

Cho đến một buổi chiều; mặt trời xế bóng, mình con ngồi nghỉ chân bên bờ suối vắng, nhìn xa xa vài bản thượng lác đác mấy ngôi nhà sàn ở cuối bia rừng đang tỏa khói lam chiều nhẹ nhàng lướt thướt bay! Bóng dáng ngôi chùa nhỏ ẩn hiện dưới những tàn cây cổ thụ xanh thẫm. Ánh nắng chiều chênh chếch nghiêng nghiêng, với sắc vàng hơi ửng hồng của tia nắng quái phủ xuống núi đồi, đèo dốc... Thưa cha, một bức tranh thiên nhiên đẹp quá, hùng vĩ quá và êm đềm nên thơ quá; huyền diệu vô cùng. Thường ngoạn bức tranh về chiều của thiên nhiên mà lòng cảm thấy cơ hồ như chơi vui giữa thực và mộng, nên nó là "*Mơ hồ*". Và lại nó luôn luôn biến hiện; giờ sau không còn y như giờ trước, hôm sau không còn giống như hôm qua nữa, và cứ thế mà biến hóa nên gọi là: "*Vô thường*", nhưng dứt khoát bản chất của bức tranh không hề thay đổi. Bức tranh chiều của thiên nhiên, luôn là bức tranh chiều của thiên nhiên, nên nó "*Vĩnh cửu*".

Bẩm thưa cha, ngôn ngữ có giới hạn nên con không thể diễn tả cái vô hạn để cha có thể hình dung hết được cái đẹp của bức

tranh ấy. Nhưng nói cho cùng, lại còn tùy thuộc vào tâm trạng của người thưởng ngoạn lúc bấy giờ cha ạ! Mà cảnh về chiều thường âm đạm, thâm sâu, như:

- *Hoàng hôn băng lạnh chân trời
Bước chân lữ khách chơi vui cuối ghềnh...*

Hay:

- *Chiều xuống phủ cuộc đời
Tan loãng khắp muôn nơi...*

Hoặc:

- *Người đi, chiều xuống ven đê
Đôi theo chiếc bóng biết về nơi đâu...*

Do đó, thưa phụ hoàng, con chẳng thể mang nó về đây được, mà con chỉ đem cái "*hồn*" vô hình vô tướng của nó về dâng lên cha cái ý niệm về: Bức tranh của vũ trụ thật là tuyệt vời, cốt để cha thưởng thức cái vẻ đẹp vĩnh viễn; không bao giờ mất, cho dù trên đỉnh sơn khê cũng có bóng hoàng hôn, dù dưới thung lũng cũng thấy được lúc chiều tà và ngay trên mặt biển mênh mông khi chiều xuống cũng cảm nhận thấy lòng băng khuâng! Mang mác khó tả lúc mặt trời sắp lặn về Tây... Nhưng thưa cha, tuyệt đối không phải để cầu cha truyền ngôi hoàng đế cho con, nếu có, con xin cha hãy trao cho các anh của con. Vì con tự thấy, đức còn mỏng, trí còn non, tài còn kém.

Vua cha nghe lời tấu trình của con tới đây, thì ngài xúc động vô vàn! Trước mặt quần thần văn võ bá quan, ngài không muốn khóc, nhưng nước mắt cứ trào ra, đoạn ngài nghẹn ngào phán rằng:

- Hỡi triều thần; văn võ bá quan, và hỡi bá tánh muôn dân. Các khanh có nghe thấu lời hoàng tử Trần Hòa tác bạch trước bệ rồng hay chăng? Bây giờ trăm long trọng công bố kết quả của ba hoàng tử đi tìm cái Chân, Thiện, Mỹ ở thế gian để được trăm truyền ngôi thiên tử cho ai được giải nhất như sau:

1) Đệ nhất hoàng tử Trần Hải, dâng ta cảnh hoa lan, hoa tuy có đẹp, nhưng mong manh! Chỉ một thoáng phù du, ảo ảnh; sớm nở tối tàn, không vĩnh cửu, chẳng lâu dài...

2) Đệ nhị hoàng tử Trần Thành, dâng ta cục đá hoa cương, đá tuy có thể dùng được nhiều công việc hữu ích cho đời sống con người, nhưng phạm những gì đã có hình thì phải có hoại; hễ có sinh ắt có tử, cho nên cũng không trường tồn được...

3) Đệ tam hoàng tử Trần Hòa, dâng ta cái túi vải trống không, nhờ nó trống không (rỗng) mà nó có thể chứa đựng được tất cả mặt trăng mặt trời, cả núi rừng sông suối, cả nắng mưa nóng lạnh; cả vũ trụ, đất trời trong túi vải ấy... Những thứ đó thường còn, vĩnh viễn bất biến. Khá khen thay, và khâm phục thay. Vì vậy, dù Trần Hòa đã có lời khước từ, không chịu nhận ngôi vua, nhưng trăm vì bá tánh mà vẫn phải truyền ngôi cho hoàng tử, để Trần Hòa trị vì thiên hạ, ngõ hầu muôn dân được nhờ ân đức của tân vương mà được sống trong cảnh thanh bình thịnh trị... Thôi trăm truyền lệnh bãi triều và các quan văn võ cùng thần dân phải phụng hành chiếu chỉ kể từ hôm nay, giờ phút này.

PVT

(*) *Phóng tác: Vua Trần Nhân Tông 1258 -1308.*

Nhường ngôi cho con, để lên núi Yên Tử tu hành Phật Pháp. Và lập lên Thiền Tông V.N.

Ngài trở thành: "Điều Ngự Giác Hoàng, Sơ Tổ Trúc Lâm".